

Arrest

nr. 65 385 van 4 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2008 en heeft zich een elfde keer vluchteling verklaard op 24 december 2010.

1.2. Het dossier van verzoeker werd op 10 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari 2011.

1.3. Op 15 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Afghaanse nationaliteit en geboren in het dorp Kalaye Qazei in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent Tadzjiek en soenniet. U beweert dat u uit Afghanistan bent gevlucht omdat u problemen kreeg door uw relatie met een meisje, L.(...). Zij werd uitgethuwelijkt aan commandant S.(...) K.(...), die reeds gehuwd was met een andere vrouw. L.(...) wou volgens uw verklaringen enkel met u huwen. Omdat ze ongelukkig was in haar huwelijk met de commandant zou ze hem verteld hebben over de relatie die ze met u had. De commandant wilde u vervolgens doden omwille van die relatie en hij stuurde zijn lijfwacht op u af. Deze trof u niet aan maar ging naar uw oom, waarmee hij goed bevriend was. Hierna waarschuwde uw oom u voor de intenties van de commandant en hij zei u dat u moest vluchten naar Europa. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 9 oktober 2008. Op 12 december 2008 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bevestigd in het arrest nr. 24.274 van 6 maart 2009. Op 9 april 2009 heeft u hier een tweede asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 5 juni 2009. Op 11 juni 2009 heeft u hier een derde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 6 augustus 2009. Op 12 augustus 2009 heeft u hier een vierde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 26 augustus 2009. Op 2 september 2009 heeft u hier een vijfde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 9 oktober 2009. Op 19 oktober 2009 heeft u hier een zesde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 7 januari 2010. Op 1 februari 2010 heeft u hier een zevende asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 11 februari 2010. Op 20 april 2010 heeft u hier een achtste asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 23 april 2010. Op 26 mei 2010 heeft u hier een negende asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 2 juni 2010. Op 26 augustus 2010 heeft u hier een tiende asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname (bijlage 13 quater) op 27 september 2010.

Op 24 december 2010 vroeg u een elfde keer asiel aan in België nadat u in hongerstaking was gegaan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat u uw verblijf de laatste jaren in het district Qarghayi in de provincie Laghman niet aannemelijk heeft kunnen maken. Gezien u verklaarde dat uw asielrelaas zich in Qarghayi zou hebben afgespeeld kon vervolgens ook aan dit geen geloof worden gehecht.

Tijdens het interview in het kader van uw elfde asielaanvraag stelde u dat in uw eerste beslissing stond dat u bepaalde zaken niet wist, maar dat dit wel het geval was. U stelde nu dat Gulab Mangal de gouverneur was vóór Lutfullah Mashal (CGVS 25/02/2011, p. 2). Nochtans werd u tijdens uw eerste interview gevraagd wie de gouverneur was vóór Mashal en kon u hierop niet antwoorden (CGVS 19/11/2008, p. 6-7). Eveneens deed de naam Mohammad Gulabuddin Mangal geen belletje rinkelen wanneer u dit werd gevraagd (CGVS 19/11/2008, p. 7). Daarnaast stelde u dat u wel wist wie mawlawi Khalis was terwijl opnieuw duidelijk bleek uit uw eerste interview dat u niet kan antwoorden op de vraag wie Yunus Khalis, ook gekend als mawlawi Khalis, is (CGVS 19/11/2008, p. 7 en CGVS 25/02/2011, p. 3). Daarenboven werd u uitgelegd dat uw herkomst uit het district Qarghayi tijdens uw eerste interview grondig werd nagegaan en dat u op vele essentiële zaken uit het dagdagelijkse leven niet kon antwoorden waardoor het CGVS tot de vaststelling kwam dat u uw verblijf de laatste jaren in het district Qarghayi niet aannemelijk heeft gemaakt. Tijdens uw elfde asielaanvraag werd u de kans gegeven om hierover uitleg te geven maar heeft u verzaakt dit te doen. U bleef bij uw verklaringen van tijdens uw eerste asielaanvraag en bracht verder geen nieuwe elementen naar voor (CGVS 25/02/2011,

p. 2, 3). Gezien uw gebrek aan kennis over geografische, politieke en sociale zaken tijdens uw eerste asielaanvraag duidelijk werd vastgesteld maar u verklaarde dat u nu bepaalde zaken wel zou weten duidt dit enkel op het ingestudeerde karakter ervan.

Het enkele feit dat u de Afghaanse nationaliteit bezit - wat door het CGVS niet wordt betwist - is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico. Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

De documenten die u tijdens uw eerdere asielaanvragen heeft voorgelegd zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara had u tijdens uw eerste asielaanvraag al voorgelegd. Opmerkelijk is dat u tijdens uw interview in het kader van uw elfde asielaanvraag nog een kopie bij had waarnaast bij alles dat was ingevuld een Engelse handgeschreven vertaling was geschreven en eveneens een omzetting van de Afghaanse naar de Westerse kalender. Daarnaast legde u enkele documenten voor die door het districtshuis zouden zijn uitgegeven. Dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten maar een zeer beperkte bewijswaarde hebben en enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Hetzelfde geldt voor de kopie van de eigendomsakte die u heeft voorgelegd. Daarnaast legt u nog uw Afgaans paspoort voor, uitgegeven op 27 december 2010 door de Afghaanse ambassade in Brussel. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, en zoals reeds werd aangestipt, uw nationaliteit op zich niet ter discussie staat, maar dat dit geen zicht biedt op uw verblijfplaats(en) in Afghanistan vooraleer u het land hebt verlaten. De foto die u voorlegt is enkel een foto waarop tevens geen tijdsaanduiding staat. Uit de enveloppes die u voorlegt kan niet worden afgeleid waar u zelf in Afghanistan zou hebben verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsverplichting (artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet)), artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en het principe van de zorgvuldigheid, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Hij benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en nationaliteit. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijzen naar de eerste asielaanvraag, waar werd geoordeeld dat verzoeker niet kon overtuigen afkomstig te zijn uit het district Qarghayi. Dat hij op de gestelde vragen nu wel een antwoord kan geven, heeft geen enkel belang aangezien deze antwoorden volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen ingestudeerd zijn. Verzoeker stelt zich de vraag hoe hij dan wél kan overtuigen van dit district afkomstig te zijn als zijn huidige antwoorden toch geen enkele relevantie meer hebben en enkel het gehoor van de eerste asielprocedure bepalend is voor het Commissariaat-generaal. Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op deze wijze volledige precedentenwerking geeft aan zijn eerdere beslissing, waarmee hij volgens verzoeker de mogelijkheid miskent om nog de subsidiaire bescherming toe te passen. Verzoeker vervolgt dat niet valt de ontkennen dat de commissaris-generaal geen enkele moeite doet om de vervolgingsvrees nog te onderzoeken. Voorts meent verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing te kunnen afleiden dat, hoewel de commissaris-generaal dit niet expliciet stelt, niet de herkomst op zich in vraag wordt gesteld maar wordt voorgehouden dat verzoeker mogelijkerwijze in een ander land een reëel vestigingsalternatief ontwikkeld heeft, wat evenwel een puur vermoeden is dat niet kan leiden tot het ontzeggen van subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker is het gegeven dat hij in zijn eerste asielaanvraag niet overtuigde dat hij recent afkomst was uit Qarghayi niet relevant omdat de vervolgingsvrees in principe alleen kan onderzocht worden in functie van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar arrest RvV nr. 45 397 van 24 juni 2010, waarin werd bevestigd dat het concept van “veilig derde land” of “eerste land van asiel” geen grondslag vindt in de interne regelgeving. Tot slot wijst verzoeker erop dat in de beleidsnota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, welke als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, de provincie Laghman als geheel onveilig wordt beschouwd zodat er geen enkele betwisting kan bestaan omtrent het reëel risico dat hij in zijn provincie loopt.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) in het kader van zijn eerste asielaanvraag hem de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat hij zijn verblijf de laatste jaren in het district Qarghayi in de provincie Laghman niet aannemelijk heeft kunnen maken zodat evenmin geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas dat zich in Qarghayi zou hebben afgespeeld, (ii) gezien zijn gebrek aan kennis over geografische, politieke en sociale zaken tijdens zijn eerste asielaanvraag duidelijk werd vastgesteld, zijn verklaring dat hij nu bepaalde zaken wel zou weten enkel duidt op het ingestudeerde karakter ervan, (iii) het feit dat hij als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming en het de asielinstanties evenmin de mogelijkheid biedt na te gaan met welke regio in Afghanistan hij, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop hij kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten hij nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt en (iv) de documenten die hij tijdens zijn opeenvolgende asielaanvragen heeft voorgelegd niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen, zoals uitvoering wordt toegelicht.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 april 2011 (CG nr. 0815723Q), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, naast een verwijzing naar de reden van de weigeringsbeslissing in de eerste asielaanvraag,

uitvoerig ingaat op de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt naar aanleiding van zijn elfde asielaanvraag en op omstandige wijze motiveert waarom de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten niet vermogen om de eerdere appreciatie van zijn asielmotieven te wijzigen. Voorts wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt op het tijdstip van zijn beslissing, alle objectieve gegevens mag nagaan die hij nodig acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Hij mag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een vroegere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren. Aldus mag de commissaris-generaal zijn oordeel baseren op de daarin vervatte informatie. Hij mag eveneens verklaringen vergelijken die werden afgelegd in het kader van meerdere procedures.

2.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker zich voor zijn elfde asielaanvraag integraal baseert op dezelfde elementen die hij reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag aanhaalde, met name vervolging door commandant S. K., de echtgenoot van de vrouw waar hij voordien een relatie mee zou hebben gehad. Zonder deze eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat in 's Raads arrest nr. 24.274 van 6 maart 2009 reeds werd geoordeeld als volgt:

"(...) 2.1.2. Uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Uit een lezing van het gehoorverslag van 19 november 2008 stelt de Raad vast dat verzoeker onvoldoende kennis ten toon spreidde op velerlei vlakken. De bestreden beslissing geeft een uitvoerige beschrijving van merkwaardige lacunes in kennis. Verzoekers geografische kennis is op zijn minst zeer beperkt te noemen, hetzelfde geldt voor kennis over de lokale politiek en het dagelijkse leven (welke ngo's actief zijn, belangrijke recente gebeurtenissen in de regio...). Dat de opsomming in de bestreden beslissing niet limitatief is blijkt overduidelijk uit een lezing van het gehoorverslag. Vooral wanneer gepeild werd naar de recente toestand en recente gebeurtenissen in zijn district van oorsprong diende verzoeker het antwoord schuldig te blijven. Zo had hij geen weet over voedselbedeling in zijn district, een aanslag op een bouwfirmat en een spectaculaire aanval door de Taliban op een vrachtwagen gevuld met brandstof op de weg Jalalabad-Kabul in zijn district in juli 2008 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, stuk 5). Hem gevraagd of er soms aanvallen plaatsvonden op deze hoofdweg verklaarde verzoeker: "ik heb nooit over die aanvallen gehoord" (CGVS gehoorverslag van 19/11/08, p. 15), en dat terwijl de hoger beschreven aanslag op slechts enkele kilometers van zijn beweerde woonplaats gebeurd is in een periode waarin verzoeker verklaarde daar aanwezig te zijn. Hieruit blijkt dat aan verzoekers stelling zijn ganse leven tot aan zijn vertrek in september 2008 in het dorp Kalaye Qazei in het district Qarghayi gewoond te hebben, geen enkel geloof kan worden gehecht. Het verschaffen van leugenachtige verklaringen omtrent de werkelijke woonplaats(-en) in de jaren voor het vertrek is een flagrante schending van de medewerkingsplicht die op verzoeker rust en is onverenigbaar met een gegronde vrees.

2.1.3. Verzoeker situeert zijn asielmotieven in zijn beweerde dorp van oorsprong Kalaye Qazei in de maanden voor zijn vertrek in september 2008. Gezien het ongeloofwaardig is dat verzoeker daar in die periode verbleven heeft kan dan ook aan het relaas zelf evenmin enig geloof gehecht worden."

Om dezelfde reden werd verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Immers, bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing, reikt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken aan die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen, noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in alsnog aannemelijk te

maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen. Immers, het louter verwijzen naar zijn eerder uiteengezette asielmotieven, het corrigeren van zijn vorige verklaringen en het uiten van blote beweringen in dit verband, kan niet volstaan om de eerdere beoordeling van zijn relaas alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Ook de door verzoeker naar aanleiding van zijn opeenvolgende asielaanvragen bijgebrachte documenten vermogen niet deze eerdere appreciatie om te buigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist deze motieven betreffende de door hem bijgebrachte documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers voorgehouden afkomst uit het district Qarghayi, provincie Laghman, noch van de door hem beweerde feiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal geen moeite zou hebben gedaan om verzoekers vervolgingsvrees te onderzoeken en hij niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

In de mate verzoeker voorhoudt dat het verhoor voor het Commissariaat-generaal een pure formaliteit was waarbij voor hem geen reële mogelijkheid bestond om toch een bescherming in te roepen wijst de Raad erop dat bij de aanvang van het gehoor naar aanleiding van verzoekers elfde asielprocedure onder andere uitdrukkelijk werd gesteld dat *“Als u eventueel in het verleden verklaringen heeft afgelegd die u werden ingefluisterd door derden (...) krijgt (u) vandaag de kans dat te zeggen en dat u nu vandaag uw ware situatie of ware verhaal toelicht”*. Uit de eerdere asielaanvraag blijkt ontegensprekelijk dat geen geloof kon gehecht worden aan verzoekers relaas, noch aan zijn afkomst uit het district Qarghayi, provincie Laghman. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker in de gelegenheid gesteld de ware toedracht van zijn asielmotieven en zijn reële verblijfplaatsen toe te lichten, gelegenheid waarvan verzoeker kennelijk geen gebruik heeft gemaakt. De Raad merkt dienaangaande op dat ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden afgelegd in het kader van de eerste asielaanvraag ongewijzigd blijven, temeer daar verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, in het kader van huidige asielaanvraag geen concrete elementen aanbrengt die de ongerijmdheden vastgesteld in de eerste asielaanvraag kunnen verklaren of weerleggen.

2.4. De Raad wijst er tot slot op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Qarghayi (provincie Laghman, Afghanistan) aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en zijn levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, nalaat een reëel zicht te bieden op zijn herkomst, zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en de asielinstanties verhindert zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen.

Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissing overigens nergens gesuggereerd dat verzoeker over een vestigingsalternatief in een “veilig derde land” zou beschikken. Er wordt slechts toelichting gegeven bij de situatie waarin miljoenen Afghanen zich bevinden, in samenlezing met het gegeven dat het voor de asielinstanties van belang is om te kunnen vaststellen uit welke regio verzoeker afkomstig is.

2.5. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opdat het Commissariaat-generaal onderzoek doet naar het door hem neergelegde paspoort, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS